

HOE LANG MOET U NOG...?

Blijspel in één bedrijf

door

ARIS BREMER

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **HOE LANG MOET U NOG...?** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **ARIS BREMER** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **5** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

WIM - ook wel Willem, achter in de dertig

CORA - zijn vrouw, midden dertig

OPA - haar vader, zijn werkgever, rond de zestig

OMA - ook rond de zestig

JUNIOR - hun zoon en kleinzoon, ook wel Wim of William

INTERIEUR:

Het vooraanzien van een bungalowtent met luifel. Scheerlijnen van burens links en rechts.

Een camping na de regen: tentdoek, scheerlijnen, wasgoed aan de lijn. Alles is druipnat. Langzaam wordt het lichter. Onder de luifel van de bungalowtent zijn kampeerspullen ordelijk gestapeld. Er ligt tevens een rol gaas. De rits in het tentdoek gaat half open. Cora tuurt door de opening naar buiten, dan ritst ze de toegang geheel open. Ze worstelt zich naar buiten, haar blote voeten zoeken instapschoenen. Ze is gekleed in een joggingpak, het jasje heeft ze binnenstebuiten en achterstevoren. Vanonder de luifel voelt ze of het droog is.

CORA: Waarachtig *(roept naar buurvrouw)* U heeft gelijk eindelijk droog. *(zachter)* Voor zolang het duurt dan. *(naar voren, kijkt de lucht af)* Het lijkt daarginds wel op te klaren. Zullen we vandaag de zon eens zien? *(ze vangt het regenwater van de luifel op in een emmer)* Dat is de zesde keer vanmorgen dat ik het water eraf laat lopen. Ik ben als de dood dat het luifeldoek het begeeft. Ik zeg al tegen mijn man *(zet emmer neer)*, straks scheurt hij in bij de stokken, het doek dus. Dat zou me niets verbazen want daar wordt het echt dun. Komt daarop het gewicht van al dat water, dan kan het zo fout zijn. Ik zeg tegen mijn man, als dat gebeurt, kunnen we wel inpakken. Want hij lekt ook al achter bij het grondzeil... De tent. *(naar buurvrouw toe)* Het heeft me een heel pak verband gekost om het in de tent droog te houden... *(zachter)* Maandverband. *(vertrouwelijk)* Nou hoop ik maar dat het wat meevalt met.. eh... Dat vind ik toch een ramp, als je je weet-wel hebt en je moet je redden in de tent. *(loopt terug naar de luifel)* 't Is gewoon al een bezoeking, tenminste bij mij. Zie je wel, echt dunne plekken. Nou ja, hij zal van 't jaar nog mee moeten. *(ze loopt naar de lijn met wasgoed)* Volgend jaar willen we sowieso iets anders. Maar we weten nog niet wat. *(voelt aan wasgoed)* Ik zeg tegen mijn man, ik vind alles best, als het maar het beste van het beste is. Ik geef liever wat meer uit. Per slot van rekening mag je toch wel wat comfortabeler zitten als je een heel jaar... *(draait zich om naar de buurvrouw)* Hoe lang moet u nog? *(luistert naar de buurvrouw)* Wij nog twee. We hebben er net een week opzitten. Vorig jaar waren we twee weken: Alles regen gehad, ongelofelijk, en we waren nauwelijks thuis en het werd het mooiste weer van de wereld. Ik zeg tegen mijn man, dat gebeurt me niet meer, volgend jaar gaan we drie weken. *(ze haalt 'n natte baddoek van de lijn en wringt die uit)* Wim, kom 'ns helpen wringen. *(kijkt lucht af)* Kijk, een stukje blauwe lucht. *(haalt mouwen iets op)* 't Is droog, hoor, Wim. En er is een stukje blauwe

lucht. *(naar buurvrouw)* En dat ligt dan gewoon in de tent te maffen. *(door tentopening)* Wim. Willem. 't Is droog, hoor. *(gebrom uit de tent, dan bolt het doek op)* Ga nou niet direct met je hoofd tegen het doek. Voor je het weet lekt het op zo'n plek. *(terug naar wasgoed)*

WIM *(vanuit tent)*: Waar zijn droge sokken?

CORA: Je hebt nog één stel, die blauwe badstoffen.

WIM: Ik zie ze niet. Ik vind ze trouwens afschuwelijk. Dat weet je toch. Waarom neem je ze dan mee?

CORA *(wringt nog meer wasgoed)*: Zet jij het tafeltje even buiten.

WIM: Ik zie die sokken niet.

CORA: En de stoeltjes.

WIM: Zitten ze in mijn tas?

CORA: Dan kunnen ze weer goed droog worden.

WIM: Dat is één.

CORA: Alle vier, hoor.

WIM *(komt tent uit, één sok aan, wankelend doet hij de tweede aan, hij is gekleed in joggingpak en heeft duidelijk geslapen)*: Vier? Ik ben al blij dat ik er twee kon vinden.

CORA: Waar zijn de stoeltjes nou?

WIM: Binnen natuurlijk.

CORA: Ik vroeg je toch of je ze mee wou nemen. Met 't tafeltje. Kan het allemaal 'ns lekker drogen. Maar ja, als dat ook al teveel moeite is....

WIM *(rekt zich uit, komt vanonder luifel)*: Verrek, het is droog.

CORA: Wim. Zo worden je sokken nat.

WIM *(vol walging)*: Blauwe sokken...

CORA *(naast hem)*: Kijk daar 'ns. Nee, daar. Een stukje blauwe lucht. Straks hebben we de zon hier en kan de boel 'ns lekker drogen.

WIM *(maakt vinger nat, steekt deze omhoog)*: Dat stukkie blauwe lucht krijgen wij hier niet. De wind is de andere kant op.

CORA *(doet hetzelfde)*: Het kan toch zijn dat daarboven de wind van een andere kant komt. Volgens mij komt dat stukje blauwe lucht steeds dichterbij.

WIM *(doet stap terug om verder te kunnen kijken)*: Misschien houden we het eens een dag droog. *(stapje achteruit)* Ik geloof waarachtig dat je gelijk hebt. Het komt deze kant op. En het wordt al groter. *(schopt emmer water om)* Verdomme.

CORA: Stommerd. *(kijkt richting buurvrouw en lacht gemaakt)* Zonde van het water!

WIM: Water hebben we hier genoeg. *(zit en wringt sokken uit)* Maar geen droge sokken. Wie zet er nou zo een emmer water neer.

Midden op het looppad. Dan vraag je er toch om.

CORA: Nou, ik zal zelf de stoelen wel pakken, dat zal ik maar niet meer vragen. (*ze loopt in en uit en plaatst stoelen en tafel om te drogen*)

WIM (*steekt blote voeten in korte laarzen*): Waar heb je de krant gedaan?

CORA (*bekijkt een stoel kritisch*): Hier zit het weer al in.

WIM (*bekijkt haar kritisch*): Je hebt je jasje binnenstebuiten.

CORA (*geschokt om zich heen kijkend*): Waarom zeg je dat niet gelijk? Loop ik al die tijd voor gek. (*tent in*)

WIM: Neem de krant mee als je klaar bent!

CORA (*vanuit tent*): Zit het weer eigenlijk ook in de andere stoelen? Wil je even kijken, Wim?

WIM: Het weer? (*moeizaam overeind, voelt aan rug*) Ik heb het weer in mijn rug. (*stijve passen*) Dezelfde plek als vorig jaar. (*maakt wat harkerige gymoefeningen*) Dat vocht slaat altijd op je zwakke plek (*probeert kniebuigingen*) Of als droogmolen. (*door tentopening*) Hebben we de Midalgan meegenomen?..... Nee, dan moeten we het straks wel kopen. Mag jij me eens lekker masseren. (*sexy heupwiegend*) Misschien dat we dan... Nou ja, het kan toch stimulerend werken... (*luistert naar haar gefluister, teleurgesteld*) Hè, nou al?... Is dat nu alweer?... Allemaal nat? Kan je ze niet drogen?... Nou ja, we moeten straks toch om Midalgan. (*loopt van tent, voelt aan rug, ziet dan buurvrouw, recht zich, lacht breed en praat geaffecteerder*) Een goedemorgen! Het ziet er toch naar uit dat we van een zonnetje gaan genieten. De zon.... de zon maakt alles anders. U ziet trouwens al lekker bruin. En dat met al die regen... U was hier vóór ons! Hoe lang moet u nog? (*luistert*) Wij nog ruim twee. Cora wilde niet zo lang, die hangt aan haar dagelijkse dingetjes thuis. Maar ik, ik moest en zou er een tijdje uit. De accu weer eens flink opladen. Nieuwe dingen meemaken, nieuwe indrukken opdoen, wat sporten. (*flirterig*) Interessante mensen ontmoeten. Even los van al die verantwoordelijkheden van mijn job.... (*kwasi bescheiden*) O, distributiemanager bij Behind BV.

CORA (*uit tent, kleding in orde, naast Wim, doet nog wat aan het haar*): In het bedrijf van mijn vader. Hij is de enige in het magazijn die geen stofjas aan hoeft. Zullen we even die baddoek uitwringen, Wim? Hij heeft vier mensen onder zich, allevier moeten die stofjassen dragen. Wim niet. Mijn vader is vroeger in het klein begonnen met kippegaas. Nu is het een 'B.V. BEHIND B.V.'. Dat is een groothandel in allerlei soorten gaas. Toe

maar, Wim, kracht zetten, het is je moeder niet.

WIM: Ik zal wel aan jouw moeder denken.

CORA (*naar waslijn, Wim blijft voor*): Als u iets over gaas wilt weten moet u Wim vragen. Ik sta er altijd van te kijken als we op een verjaardag zijn of zo, hoeveel hij erover kan vertellen. Waar ze gaas allemaal voor gebruiken en hoeveel soortjes er zijn. Wim, geef 'ns een stel knijpers aan. (*blij*) En een vrolijke kleurtjes heb je tegenwoordig. Heb jij dat monsterboekje nog meegenomen, Wim? (*hij knikt*) Vorig jaar had hij het in de wagen, toevallig, toen heeft hij nog heel wat gaas verkocht aan die mensen die hier vaste staanplaatsen hebben. We liepen er gisteren nog een rondje langs, nou, het staat reuze fleurig. Nietwaar, Wim?

WIM (*wijst op het rol gaas*): Dit gaat hier naar de kinderboerderij. BX 44 model Irene. Een van de toppers.

CORA: Er gaan wat meters het magazijn uit, onvoorstelbaar. Wim heeft eens voor me uitgerekend dat als ze al het gaas wat ze in één jaar verkopen aan één stuk achter elkaar zetten komen ze van Schagen tot Moskou. Nog een paar knijpers, Wim. Wim zegt dan altijd: dan kruist het ijzeren gordijn het gazen gordijn. Daar moet iedereen dan altijd zo om lachen. Nou weet ik niet waarom je dat zou doen, dat met dat gaas bedoel ik, naar Rusland, maar het zegt toch wel wat. Zeg, Wim, had je dat nou berekend over de afsluitdijk of door de Polders?

WIM: Hemelsbreed, natuurlijk.

CORA (*trionfantelijk*): Ook dat nog! Hemelsbreed, goh. Mijn vader zegt vaak: ik weet veel van gaas. Heel veel van gaas. Maar als ik Wim erover hoor, denk ik, ik lééf van gaas, maar Wim, die houdt van gaas.

WIM (*olijk*): Ik houd alleen niet van verbandgaas.

CORA: Om dat grapje moeten ze op de verjaardagen ook altijd zo lachen! Hoe laat is het Wim?

WIM: Even over half twaalf.

CORA (*snel*): O, gottegot, dan mogen we wel voortmaken, straks komen pa en ma en het is hier nog een puinhoop. De boodschappen doen we wel als ze hier zijn. Om twaalf uur is de kampwinkel een uurtje open, dat moeten we dan wel in de gaten houden, anders loopt het bij mij ook de spuigaten uit. Maar om de tent moeten we het wel wat organiseren, je kunt nu geen stap doen of je schopt wat om.

WIM: Dat moeten ze maar nemen. Ze komen op een camping, het is geen statiebezoek.

CORA: Ik ruim hier de boel wel wat op. Ga jij nou naar de ingang en vang ze daar op. Anders lopen ze uren te zoeken. En je weet hoe moeilijk vader loopt na zijn ongeluk. En moeder loopt haar hele leven al ongelukkig.

WIM: Ja, en zo kijkt ze ook al haar hele leven.

CORA (*negeert dit*): Kijk gelijk in de kantine of Junior daar is. Ik wil dat-ie erbij is als zijn opa en oma op bezoek komen. Je weet hoe ze op hem gesteld zijn.

WIM (*haalt portemonnee uit tent*): Alles in orde, als ze Junior maar niet steeds William noemen. Die jongen heet gewoon Wim, net als ik.

CORA: Jij heet Wim en mijn vader heet William. Junior is naar jou maar ook naar vader vernoemd. Daar hechten ze aan, vooral moeder. William is voor haar een naam met... eh.. meer stijl, denk ik. Bovendien Junior lijkt veel op zijn opa. En zelf noem jij Junior toch altijd Junior... Dus wat maakt het dan uit als zij 'William' zeggen.

WIM (*gebaart alsof hij iets uitdeelt*): Wil-li-am? Nou, Wil-li-am wel offe... Wil-li-am niet? (*imiteert zijn schoonvader*) Nou, een borreltje wil William wel.

CORA: Ga nou maar gauw, Wim.

WIM: Ik kan mijn geluk niet op. (*af*)

CORA: O, Wim, Wim. Schat, wacht even. (*holt tent in*)

WIM (*terug, hoopvol*): Ze komen morgen pas?

CORA (*uit tent, behoedzaam met toiletemmer*): Neem het toiletemmertje even mee om te legen. 't Is bijna vol en nu vader er een tijdje is.... Na zijn ongeluk kan-ie elk moment moeten... en dan is het toiletgebouw misschien net te ver.

WIM (*ongelukkig af de emmer krampachtig dragend*): Van mij kan hij de pot op.

CORA (*naar de buurvrouw*): Nou ja, wat is dat nou voor een opmerking. (*roept*) Daar zou ik maar niet mee spotten! Wie weet hoe je zelf later komt te zitten met je... met je... (*zacht*) water. Ja, dat weet je toch nooit. Dan kun je later wel de haren uit je hoofd trekken dat je er ooit grapjes over gemaakt hebt. (*tot buurvrouw*) Mijn vader heeft twee maanden geleden een ongeluk gehad met de auto, in een slip geraakt, drie keer over de kop en in de vangrail. Hij heeft een maand in het ziekenhuis gelegen. Als je de auto zag dan valt het nog mee dat-ie er zo vanaf is gekomen. De B.M.W. wat totalloss. En mijn moeder ondersteboven. Gééstelijk ondersteboven. Ze is altijd al zo bang geweest dat vader iets zou overkomen. Ze is er als de dood voor. Ik heb een week bed moeten

houden. En ik ben nog niet de oude. En ving Wim me nou maar 'ns goed op in die dingen. Maar hij doet altijd naar mij toe zo raar over mijn ouders. Terwijl hij ze in wezen ontzettend bewondert. (*ze ruimt door*) Hij is erg op ze gesteld, maar dát wil hij niet laten merken. Zijn gevoelens laat hij toch al niet zo makkelijk zien. En dan dat met Juniors naam. Die jongen is als "William" toch net evenveel waard als met "Wim". "What 's in a name?" zou mijn vader zeggen. En hij lijkt meer op mijn vader, zijn opa dus, als op zijn eigen vader.... Junior is wat kordater, die weet wel wat-ie wil. En Wim... ach, ik weet het niet, maar die wil.. zo weinig ...in elk geval vaak niet wat ik wil. Ik ga even naar het toiletgebouw me wat op te tutten. Mijn ouders zijn gewend dat ik er verzorgd uitzie. Daar zijn ze erg op gesteld. (*af met discreet verstoopt toiletpapier en maandverband*)

Van de andere kant komen opa en oma op. Opa is midden in een verhaal. Hij is gekleed in piekfijn zomerkostuum, briefje met plattegrond in de hand, hij is monter maar bezweet. Oma is wat te chique, loopt moeilijk, draagt plastic tas.

OPA: Eén moment lette hij niet op, hij stak weer een sigaar op en daar had ze op gewacht. Met één snelle greep had ze hem bij z'n broeksband en trok ze de rits open. (*zij maant hem zachter te praten*) Ha, ha. Dát had je moeten zien, hij slikte zijn sigaar half in en begon als een gek te hoesten. In no-time had hij de broek op de hielen en zo'n fles om zijn jongeheer. En ze had gelijk! Als die zuster niet had doorgezet, had hij weer alles laten lopen. (*bestudeert plattegrond*) Als het bij mij zover komt, Diertje, dan grijp je mij ook maar zo. Net als vroeger, alleen de nood is een andere. (*kijkt naar tent*)

OMA: Vader, denk aan de mensen, praat niet zo luid. En met die ziekenhuisverhalen moet je ophouden!

OPA: Ophouden! Niet mijn sterkste kant tegenwoordig, Diertje.

OMA: Besef je dan niet dat het voor mij ook een akelig spannende tijd was? En dat is niet zomaar voorbij.

OPA: Wat Diertje?

OMA: En ik wil dat je me geen 'Diertje' noemt met iedereen erbij.

OPA: Waar zie jij iedereen? (*kijkt om zich heen en ontdekt de buurvrouw*) Ah, goedemiddag, mevrouw. U zit duidelijk te genieten. (*geniet zelf ook duidelijk*)

OMA: Vader... vader! Die tent van Cora, had die een blauw dak of een groen? Ik vind die bouwsels allemaal zo op elkaar lijken. Dat

gedoe van Wim met zijn sportief buitenleven. Ze kunnen zich toch tenminste een caravan veroorloven.

OPA (*breeduit voor tent*): Dit is hem.

OMA: Hoe weet je dat nu? Van dit model heb ik er wel twintig gezien.

OPA: Dit is hem. Die wijnvlek op de hoek heb ik vorig jaar hoogstpersoonlijk mogen aanbrenge(n). Herken je die idiote kleine stoeltjes niet? Daar ben ik toen vanaf gesodemierd. Die dingen zijn gebouwd voor evenwichtskunstenaars of voor dwergen. Made in Madurodam.

OMA (*roept aarzelend*): Cora...? Cora...?

OPA: Het ontvangstcomité laat het afweten. Zeker door Wim georganiseerd: die staan nu met vlaggetjes bij het station of met toeters bij de bushalte. Dat kan je rustig aan mijn aangetrouwde rechterhand overlaten. Haha, mijn rechterhand. Jammer dat hij links is. Zullen we maar proberen te gaan zitten, ze zullen wel van hun dwaalwegen.... AAUW....

JUNIOR (*op, plaagstomp naar opa, zoent oma vluchtig*): Hoi, oma. Hoi, die opa. Je ging toch niet dood, hè? Ben je nou weer helemaal beter of ga je toch nog dood? (*bekijkt hem*) Je ziet er net zo uit als vroeger, alleen je kop is veel rooier.

OMA: William, je opa is een 'IJ' en geen jij. Opa is al een beetje 'n oude man en dan zeg je beleefd IJ'.

JUNIOR (*tot opa*): Moet dat?

OPA: William, is mijn hoofd echt veel rooier?

JUNIOR: Opa, ga je mee 'n balletje trappen? Er is hier een hartstikke mooi veld.

OMA: De dokter heeft je opa verboden zich te veel in te spannen. Dus hij kan niet met je voetballen, hij wil straks misschien wel een stukje met je wandelen. Maar kijk 'ns wat we voor je hebben meegenomen. (*uit de tas komen enorme zakken snoep, junior tast toe*) Niet alles tegelijk, lieve jongen, verdeel het maar over de hele dag.

OPA: Is mijn hoofd echt roder dan vroeger?

OMA: Als je je rustig houdt zakt het wel weer af.

OPA: Hoe komt zo'n jongen erbij: 'ga je toch nog dood'?

OMA: Nou ja jongenspraat. Let daar maar niet op. Als jij je maar rustig houdt.

OPA: William, als ik dood ben....

JUNIOR: Ja, opa?

OPA: Als ik dood ben, wat zou je dan het liefste erven?

JUNIOR (*met mond vol*): 'k Weennie. Die toffies zijn hartstikke lekker.

OPA: Geef me er eens één. (*proeft*) Mmmm, lekker. Ja, die smaken

ouderwets lekker.

JUNIOR: Oma hoeft zeker geen toffie?

OMA: Nee, liefje, oma hoeft geen toffie. Dat is niet goed voor je gezondheid als je ouder bent.

OPA: Maar wel als je grootouder bent.

OMA (*dichtbij hem*): Waarom vroeg jij aan de jongen wat hij erven wilde? Hou toch eens rekening met mijn gevoelens.

OPA: Ik was vroeger net zo'n jongen als hij nu, toen ging ik met mijn vader op bezoek bij mijn opa. die was al over de negentig en lag op sterven. Ik zie hem nog liggen, zo vermagerd als een skelet. Dat bracht me op het idee hem te vragen of ik zijn botten mocht hebben, als hij toch dood was. Ik wilde in mijn slaapkamer net zo'n geraamte als in het biologielokaal.

CORA (*op, zij is nu opgemaakt*): O, gut, zijn jullie er al? Waar is Wim nou, die zou jullie opvangen? Hebben jullie hem niet gezien? (*geagiteerd*) Ik zeg nog zo tegen hem, vang pa en ma op bij de ingang, anders zoeken ze zich wild en zo best loopt pa niet meer na dat... die toestand.. Hoe is het er nu mee... en ma loopt al nooit makkelijk. Junior, heb jij pa gezien? Hij zou jou uit de kantine vissen. (*Junior schudt het hoofd*) Nou, kun je niets zeggen? Hoe kom je aan zo'n onbehoorlijke hoop snoep. Zo ben je zo door je vakantiecenten heen. Ik wou dat Wim daar ook eens wat meer op lette.

OPA (*stopt haar door zoen*): Dag Cora, rustig maar. De snoep is overheerlijk en een gift van dit grootouderlijk paar.

OMA (*kust haar*): Dag, mijn meisje, je hebt een knus plekje uitgezocht. En het weer knapt nu ook op. Het wordt wel tijd want veel kleur heb je nog niet.

CORA (*fluistert*): Ongesteld.

OPA (*luid*): Ik ben al twee maanden ongesteld.

CORA (*kijkt even haar vader aan*): Wat ziet pa rood. (*om zich heen kijkend*) Waar is dat stukje blauwe lucht toch? Ik heb net wat luchtigers aangetrokken.

OPA: Zie ik echt zo rood? (*oma schudt 'nee' tegen Cora*)

CORA (*knikt ja*): Waar is Wim? Heeft hij jullie nou afgehaald of niet?

JUNIOR: Pa is in de kantine bij de bar.

CORA: En net zeg je dat je hem niet gezien had.

JUNIOR: Ik heb hem ook niet gezien. Ik hoorde hem lachen.

CORA: Wat valt er te lachen terwijl ik hier druk bezig ben?

OMA: Wij vrouwen staan er toch meestal alleen voor, meisje. Zeker als het om de opvoeding gaat.

CORA (*gewichtig*): En de hele organisatie van het gezinsleven.

OMA: Organisatie is Wim's sterkste punt niet.

OPA: Het sterkste van Wim is dat hij daar helemaal geen punt van maakt.

CORA: Dat vind ik géén leuk grapje. Wim stort zich helemaal in zijn werk. Als hij thuis komt is hij doodmoe en dan val ik hem niet lastig met huishoudelijke problemen. Junior houd ik uit zijn buurt tot hij wat bijgekomen is. Nee, pa, soms heb ik het gevoel dat u niet doorheeft met hoeveel inzet Wim bezig is in het gaas. Wat meer waardering zou op zijn plaats zijn. En ook zijn salaris zou best....

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto